

מפגש סולדז

לחלום את העתיד

הגבולות ייראו מגוחכים, מציאות שתיכפה עליה בשלב נוסף בסולם לשלב בו תהיה מדינה אחת, בה כולם יהיו אזרחים שווים בפני חוק צודק. לא כמו במציאות העכשווית, בה הצדק במזרח החזק במערב. אם נבחן את ההיסטוריה האנושית, ואפילו נבחן רק את המציאות העכשווית, נבין היטב מי יהיה המפסיד העיקרי מן החזון של מדינה אחת בה כולם יהיו שווים בפני חוק צודק; המפסידים יהיו בעלי החזקה על השווד, על הממון, על התרבות. את התשובה לשאלה - מי אלה? כולכם יודעים! מי שתושב שהחזון הזה הינו חלום באספמיה, שיבשרם לו.

אני טוענת, שהאימפריה התחילה תהליך בלתי הפיך, שיוביל בסופו של דבר למדינה פלסטינית. אני גם רוצה לטעון, שהשליבים שמניתי הינם שלבים הכרחיים; היצימקה הזו הכרחית, כיוון שכל אפשרות אחרת תוביל לאסון. אין לי אשליות שאני אזכה לעלות בסולם הזה, אך רבותי; מן מאה-מאתיים שנה? שלושה זקנים שלובי יריים, וגם אנחנו בסך הכל חזקן הראשון בשווד, בדאי שנתחיל בבניית הסולם!.

תקוה לוי

ואז נטפס לשלב השלישי בסולם, זהו השלב בו המזרחים ייכנסו לחממה, ובגודל המזרחים ייכנסו בשלב זה כיוון שמאו עלייתם מארצות-ערב נאמר להם על ידי האשכנזים, שכל מה שהוא ערבי זה רע, זה מלוכלך, זה פרימיטיבי, זה גרוקים מסוממים, זה חיות דירגליות עם שערות על הפנים. ההיסטוריוטים הזה של הערבים, הינו המראה בה משתקפת הרמות של המזרחים, שהרי לכולנו ברור שאנחנו המזרחים - ערבים! מה הסיפור, אנחנו יהודים-ערבים. ברגע שתשתקף במראה הרמות ללא המסכה שהאשכנזים תפרו, המזרחים יפסיקו לפחד שמא יהיו אותם עם הערבים, וזה יקרה רק כשתקום מדינה פלסטינית ויהיה גבול פתוח. למעשה, שני השלבים הללו הינם האקט שייתן את הלגיטימציה למזרחים. רק אז יחזור לחיות כמו שהיו כאן, בטולדו, לפני 900 שנה, רק אז יחזור לחיות כמו שהיו ההורים שלי בעירק לפני שהתחיל הסיפור הזה שנקרא - ציונות. ורבותי, ההורים שלי לא היו בגטו יהודי, ההורים שלי היו בין ערבים, וחזו טוב!.

"הימין והשמאל האשכנזי פוחדים פחד מוות מהשלב בו הם יפסידו את החזקה על השררה, על הממון ועל התרבות."

בנקודה זו ברצוני לחזור בשאלה לדברי הראשונים - מדוע השורה התחתונה של השמאל היא "שתי מדינות לשני עמים בגבולות 67"? כיוון שמה שקרוי שמאל בישראל הוא אשכנזי. אפשר לומר דברים רבים על האשכנזים, הדבר שאסור אפילו להעלותו על הדעת הוא - שהשמאל האשכנזי טיפשו, שהשמאל האשכנזי לא חשב על התמריט הזה. קל וחומר הימין האשכנזי. עבורי, הימין והשמאל האשכנזי הינם גזירה שווה, כיוון ששניהם פוחדים פחד מוות מהשלב השלישי בסולם; השלב בו פלסטיניים ומזרחים יקבעו עובדות כשטח של חיים ללא שום מחיצות מלאכותיות - מציאות בה

* הדברים נישאו במפגש סולדז: מזרחים ופלסטינים למען יראלוג ישראל - פלסטיני, תל 89.

במציאות הישראלית כיום, יש יתרון ברור לבחירת נשוא זה להרצאה. את הניסוח הקולע ליתרון זה מצאתי בהקדמה שכתב הסופר אמיל הביבי לספרו "אח'סיה" - "המיד אכל לומר שהדברים שנכתבו על ידי הם פרי דמיוני המזרחי המבוקש". אך קיימות סיבות נוספות שהגיעו אותי להתמקד בנושא זה דווקא; אם נבחן את המצעים של כל מפלגת השמאל, נקטיב לנאומים של פוליטיקאים ואנשי רוח המדברים על שלום, משום מה, השורה התחתונה במקרה הטוב, היא: "שתי מדינות לשני עמים בגבולות 67".

"ברגע בו תשתקף במראה דמות הערבי ללא המסכה שתאשכנזים תפרו, המזרחים יפסיקו לפחד שמא יהיו אותם עם הערבים. אגתו הרי יהודים-ערבים".

הבה נינסא לרגע על כנפי דמיונו המזרחי ונתאר לעצמנו שהגענו למצב זה; אני שואלת - ומה אז? תמו המשאלות, תמו החלומות, תמו השאיפות? הטענה שלי היא, שמצב זה הוא השלב הראשון בסולם; יתרה מזאת, זהו שלב רעוע שעלול להפיל את שתי המדינות לתהום אם הן לא תמשכנה לשלב השני, שהוא גבול פתוח. באומרי גבול פתוח אינו מתכוונת לכך שישראלים ילכו לקנות מציאות בפלסטיין ושהפלסטינים יבואו לנקות אותנו מהזבל. באומרי גבול פתוח, אני רואה אותי יושבת באולם הרצאות באוניברסיטת בירזית כסטודנטית מן המגן, בקורס על השירה הפלסטינית ואת תיאטרון "אלחכואתי" מתארח ב"הבימה" כחל"אביב.